

Síléc nélkül Dachstein vidékén

2010 január 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Gosau 30 kilométer hosszúságú sífutó-pályarendszere több helyen keresztezi a hosszanti völgyfenéken kanyargó patakot és a vele párhuzamos sétautat. A túrázókat térképes információs táblák segítik a különböz? nehézség? pályaszakaszok megválasztásához. Hallstatt Budapestt?l 530, Salzburgtól 80 kilométerre fekszik. A városban a csontházon, a katolikus templomon kívül érdemes megtekinteni a történelmi múzeumot, a sóhivatalt, a Rudolf-tornyot (bányakapitányi hivatal), a sóbányát.

Ha elindulunk külföldre síelni, valami beteges vágy hajt minket, hogy használjunk ki minden percet, s csússzunk, amennyit csak lehet.

Ez persze érthet?, hiszen elvették a hegyeinket, s ami maradt, sem igazán magas. Ám nem mindig úgy alakulnak a dolgok, ahogy elterveztük, de akkor sem kell kétségbeesni.

Szánhúzó kutyák a Krippenstein csúcsánál · Festett virágok az elhunytak koponyáján

A sors szeszélye folytán, hiába akartuk minden Ausztriában töltött id?nket síeléssel tölteni, változtatni kellett az eredeti terven. Pedig fantasztikus terepen csúszhattunk a 3004 méter magas Dachstein nyugati oldalában. Gosauból kiindulva a különböz? nehézségi fokú, 140 kilométer hosszú pályarendszeren be lehet járni a környéket. S?t itt található egész Ausztria leghosszabb folyamatosan karbantartott sífutóterepe is. Egy nap azonban tovább hajtott minket a felfedezés vágya, s átrándultunk Krippensteinbe. A közeli Gmundenben él? Isabelle ugyanis állította, hogy ez a környék egyik legjobb pályája, s természetesen ezt nekünk is ki kell próbálni.

Kétkabinos felvonóval jutunk a 609 méter magasan lév? kiindulási ponttól a 2100 méteren lév? Krippenstein-csúcsra. A végállomáson luxusszálloda, olyan, mint egy er?dítmény a hegy tetején. Ilyen komor épületet képzel el az ember Stephen King valamelyik horrorregényének vagy Agatha Christie krimijének helyszíneként. Lejjebb azonban barátságost hütte, majd megpihenünk itt – határozzuk el. De csalogat a 11 kilométer hosszú pálya, amely megkerüli a hegyet.

Könnyedén csúszunk lefelé a gondozott, könny? terepen, s már félúton járunk, amikor egy rossz mozdulat következtében elesek, s elkezdek gurulni lefelé. A baj csak az, hogy nem old ki a kötés, a térdem kifordul, s csak nagy kínok közepette tudok felállni. Szerencsére a közelben van egy hütte, ahol azonnal értesítik Johannt, hogy baj van, vissza kéne vinni valakit a csúcsra, ahol a többiekkel találkozik, s majd onnan megy le felvonóval a kiindulási pontra. Pár perc múlva meg is érkezik Johann, s motoros szánjával repít is sebesen a magasba.

A Lodge hüttében várom be a többieket, s mivel síelni már nem tudok, van id?m körbenézni. Els?ként a kutyákhoz megyek, mert hallottam, hogy a menedékházat fenntartó Rosifka családnak 11 szánhúzója van. S valóban, ott sorjáznak egymás mellett az apró kutyaházak, s el?ttük összegömbölyödve fekszenek a huskyk. Nem zavarja ?ket a hideg, a havat hordó szél, kinn élvezik vastag bundájukban a napsütést. Mondják, hogy éjszakánként messzire elhallatszik tutuló hangjuk.

Most békésen fekszenek, az idegen közeledtére felpillantanak, de nem zavartatják magukat. Bezzeg szaladnak, valósággal repülnek, amikor szán elé fogja ?ket Monika, a ház úrn?je – mondják a hüttében ücsörg? vendégek, akik lelkesen néznek valamilyen síversenyt a tv-ben. Ezt már korábban megfigyeltem, az osztrákok még pihenés közben is sível foglalkoznak: mindegy, mit látnak a televízióban – ugranak, l?nek, szlalomoznak –, lényeg hogy sí legyen. Aztán néhány tea, sör vagy snapsz után felcsatolják a lécüket, és csúsznak tovább.

Közben megérkeznek a többiek is, megebédelünk, gyönyörködünk a tájban. Itt már nincsenek fák, amerre nézünk, hófehér ormok, felettünk a vakítóan kék ég, elvétve egy-egy épület. Úgy döntünk, hogy a továbbiakban símentes napot tartunk, és elmegyünk Hallstattba.

A város nevét el?ször itthon hallottam, mégpedig Százhalombattán, a Duna-parti település híres halomsírjai ugyanis a hallstatti kultúra idejéb?l származnak. A régészek a temetkezési hely feltárása idején nem tudták beazonosítani, hogy melyik nép élt a környéken 2700 esztend?vel ezel?tt, csak annyit tudtak, hogy a kora vaskori kultúra legfontosabb lel?helyét az ausztriai kisvárosban tárták fel 1846-ban.

A hegyek között meghúzódó barokk település azonban ma inkább különleges fekvésér?l, bájos épületeir?l, furcsa temetkezési szokásáról ismert. Évszázadokon keresztül sót bányásztak a környéken, s ez tisztes megélhetést, gazdagságot biztosított az itt él?knek. Ennek bizonyítékai a tó partján emelt házak, amelyeket az UNESCO felvett a világörökség-listájára. A város nevezetessége a XV. században épült gótikus stílusú temploma s a mögötte lév? csontkamra, amelyben mintegy hatszáz emberi koponya található.

Szó, mi szó, bizarr látványt nyújtanak a virágmotívumokkal díszített, festett koponyák, amelyekre kalligrafikus bet?kkel rápingálták az elhunyt nevét. E különleges szokásnak praktikus okai vannak. A hegy és a tó közötti sz?k területen a XVIII–XIX. században nem tudott továbbterjeszkedni a temet?, ezért fokozatosan felszámolták a sírokat, s az elhunytak csontjait a kamrában helyezték el.

Ám nem azért jöttünk, hogy az elmúláson töprengjünk. Sétálunk a meseszer? városka sz?k utcáiban, s megpihenünk egy hangulatos kávézóban, amelyr?l egyenesen rálátunk a tóra. El?ttünk kacsák úszkálnak fázósan a hideg vízen, körülöttük hegyek nyújtják ormaikat az ég felé, mi pedig a látványtól elandalodva kortyolgatjuk a jó melegben forró kávénkat.

Fiedler Anna Mária, mno.hu

Ajánló